

[Gert Petersen.]

først og fremmest på militæret. Jeg tror ikke, at der kan føres en virkelig seriøs offentlig debat om dansk forsvarspolitik, militærpolitik og sikkerhedspolitik, hvis ikke kendsgerningerne er på bordet, hvis ikke befolkningen ved, hvad det er, der foregår.

Man har forskellige paragraffer i sikkerhedsmæssig henseende i straffeloven, men jeg må dog sige, at man hidtil har været yderst tilbageholdende med at anvende dem. Jeg vil endda sige, at Danmark også på det punkt hidtil, med en tyk streg under hidtil, formodentlig har sat noget af en rekord. Vi har været meget tilbageholdende med at anvende sådanne paragraffer. Her står for øjeblikket på denne høje talerstol et menneske, der som ansvarlig redaktør for et ugeblad har offentliggjort fotografier af såkaldte NATO-depoter — jeg ville nærmere kalde dem tyske depoter — i Vestjylland og en række andre militære installationer, en offentliggørelse, som åbenbart i dag medfører, at der kaldes et strafferetligt ansvar ned over den syndiges hoved.

Hvorfor den tidligere regering har indtaget og tidligere administrative myndigheder for 3-4 år siden indtog et andet standpunkt, skal jeg ikke kunne svare på. Der kan være mange grunde til det. Der kan være den, at man har tænkt, man ikke ville give det parti og det blad den reklame, som en stærk omtale ville være, som anklager og sigtelser ville være. Der kan også være den meget fornuftige grund, at man har sagt: nå ja, den slags ting må man jo også kunne diskutere, og hvad udenlandske efterretningsvæsenere angår, så ved de såmænd det dér i forvejen, fra det synspunkt har det ingen praktisk betydning, at det kommer frem, men fra den offentlige debats synspunkt kan det godt have en del betydning.

Nu har man åbenbart lagt den praksis om. Man har rejst sigtelser mod redaktører, som er fremkommet med oplysninger, der efter alt, hvad de vidste om hidtidig praksis, ikke skulle kunne medføre sigtelser.

Så siger man, at det er domstolene, der skal afgøre sagen, og det er da også rigtigt. Her er forholdet det — jeg tror, det var hr. Sigsgaard, der var inde på det — at hele sagen foregår for lukkede døre. Jeg kender udmærket begrundelsen, den er formelt

ganske i sin orden: når man rejser en sigtelse for spionage eller noget i den retning, har det noget med landets sikkerhed at gøre, og så må man naturligvis formelt og logisk også lukke dørene; når sagen behandles i retten. Men det får en række konsekvenser, som er blevet beskrevet heroppefra; jeg skal ikke gå nærmere ind på dem.

Jeg vil derimod pege på en anden konsekvens; det er den, at dommen bliver jo afsagt alligevel. Vi så her forleden i fjernsynet en diskussion mellem 4 redaktører, hvor de 2 af dem, den ene fra Jyllands-Posten, den anden fra Berlingske Tidende, bestandig affejede alle bebrejdelser mod politiet og myndighederne og regeringen fra Bente Hansens og Børge Outzes side med, at det var noget, domstolene måtte afgøre, nu måtte man afvente, hvad domstolene siger. Men det afholdt ikke de samme to redaktører, hr. Deleuran og hr. Lippert, fra at rette de voldsomste bebrejdelser imod Børge Outze og Bente Hansen, fordi de var kommet med de og de oplysninger. Hr. Lippert og hr. Deleuran havde afsagt dommen, de ville ikke vente på domstolene.

Når dagbladet Børsen kan skrive, at det er helt i sin orden, at folk som Bente Hansen bliver anbragt i kartoteker og registreret af politiet, for at man kan gribe ind over for dem i en anspændt situation, tage sine forholdsregler, så betyder det, at dagbladet Børsen har afsagt dommen; jeg kunne fortsætte med talløse eksempler fra dagspressen i denne tid. Dermed skaber man en atmosfære, hvor hele den borgerlige del af den offentlige mening har afsagt sin dom. Så kan det være meget godt, at domstolene kommer bagefter og det så viser sig, at der måske ikke var ret meget i hele sagen, som det allerede er begyndt at vise sig i Frölich-sagen, og som man også får indtryk af i den såkaldte trotylsag i Århus, hvor det ser ud til, at en række anklager har måttet trækkes tilbage; men det indtryk, som står tilbage, og som i disse uger er blevet befordret af en meget stor del af pressen og af offentlige personligheder, det er, at her foregår en lys-sky, landsskadelig virksomhed, og man kan være evigt forvisset om, at det indtryk skal nok holde sig også fremover, ganske uanset hvad domstolene siger. Det burde regeringen, det burde justitsministeren, det burde de forskellige efterretningstjenester